

Αριθμός 454/2016

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ε΄ ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Βιολέττα Κυτέα, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αγγελική Αλειφεροπούλου, Αριστείδα Πελεκάνο - Εισηγητή, Δημήτριο Χονδρογιάννη και Αρτεμισία Παναγιώτου, (κωλυομένης της Αρεοπαγίτου Αικατερίνης Βασιλακοπούλου - Κατσαβριά), Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 13 Μαρτίου 2015, με την παρουσία του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Χαράλαμπου Βουρλιώτη (γιατί κλύεται η Εισαγγελεύς) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσείουσας - κατηγορούμενης Ε. Β. - Ξ., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Παπανδρουλάκη, για αναίρεση της υπ' αριθ. 1815/2014 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών.

Το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσείουσα - κατηγορούμενη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 31 Οκτωβρίου 2014 αίτησή της αναίρεσης, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1115/2014.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσείουσας, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνει δεκτή η προκειμένη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 242 παρ. 1 ΠΚ, υπάλληλος που στα καθήκοντα του ανάγεται η έκδοση ή η σύνταξη ορισμένων δημοσίων εγγράφων, αν σε τέτοια έγγραφα βεβαιώνει με πρόθεση ψευδώς περιστατικό που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. Από τη διάταξη αυτή, που προστατεύει τη γενική εμπιστοσύνη στο ιδιαίτερο καθήκον αληθείας του υπαλλήλου κατά την έκδοση δημοσίων εγγράφων, προκύπτει ότι, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς βεβαίωσης (γραπτό

ψεύδος ή διανοητική πλαστογραφία), η οποία εντάσσεται στα εγκλήματα που αφορούν την υπηρεσία, και όχι τα έγγραφα (υπομνήματα), απαιτείται α) ο δράστης να είναι υπάλληλος κατά την έννοια του άρθρου 13 εδ. α σε συνδυασμό με το άρθρο 263α \ ΠΚ, β) η έκδοση ή σύνταξη από αυτόν δημόσιου εγγράφου κατά την άσκηση των καθηκόντων του, έστω και σε προσωρινή αναπλήρωση άλλου αρμόδιου υπαλλήλου, μέσα στα όρια της υπηρεσίας που του έχει ανατεθεί, γ) η βεβαίωση στο έγγραφο αυτό ψευδούς περιστατικού, δηλαδή βεβαίωση περιστατικού που δεν συνέβη καθόλου ή συνέβη με διαφορετικό τρόπο από αυτόν που αναφέρεται στο έγγραφο ή παράλειψη αναφοράς στο έγγραφο περιστατικού που υπέπεσε στην αντίληψη του υπαλλήλου, ο οποίος είχε νομική υποχρέωση να το βεβαιώσει και δ) συνείδηση του υπαιτίου ότι βεβαιώνει ψευδές περιστατικό και είτε θέληση αυτού για παραγωγή των εννόμων συνεπειών που μπορεί να επιφέρει η βεβαίωση του ψευδούς περιστατικού (άμεσος δόλος) είτε πρόβλεψη και αποδοχή από αυτόν των εννόμων συνεπειών που μπορεί να επιφέρει η βεβαίωση του ψευδούς περιστατικού (ενδεχόμενος δόλος). Ως έννομες δε συνέπειες νοούνται η θεμελίωση, διατήρηση, αλλοίωση ή κατάργηση δικαιώματος, έννομης σχέσης ή κατάστασης (δημόσιας ή ιδιωτικής). Δημόσιο έγγραφο, κατά την έννοια του άρθρου 242 παρ. 1 ΠΚ (συνδυαστικά και με τα άρθρα 13 περ. γ' ΠΚ και 438 ΚΠολΔ), είναι το έγγραφο που συντάσσεται από καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο υπάλληλο ή λειτουργό μέσα στα πλαίσια της υπηρεσίας που του έχει ανατεθεί και προορίζεται για εξωτερική κυκλοφορία και πλήρη απόδειξη έναντι όλων κάθε γεγονότος που βεβαιώνεται μ' αυτό και έχει έννομη σημασία, ενώ δεν είναι δημόσιο έγγραφο, με την παραπάνω έννοια, το έγγραφο που αφορά την εσωτερική υπηρεσία και λειτουργία των δημοσίων αρχών. Επίσης το έγκλημα της ψευδούς βεβαίωσης στοιχειοθετείται και όταν το δημόσιο έγγραφο είναι άκυρο ή απαιτείται για την ολοκλήρωση του η συνυπογραφή και άλλου προσώπου (πλην του αρμόδιου υπαλλήλου) ή υπάρχει, έστω και παράτυπη, συγκατάθεση τρίτου για τη συμπλήρωση και υπογραφή του δημόσιου εγγράφου από τον φυσικό αυτουργό της πράξης.

Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του ν. 2331/1995 (για την πρόληψη και καταστολή της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες), όπως ίσχυε πριν από την αντικατάστασή της με το άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 3424/2005, με ποινή κάθειρξης μέχρι δέκα έτη τιμωρείται όποιος, από κερδοσκοπία ή με σκοπό να συγκαλύψει την αληθή προέλευση ή για να παράσχει συνδρομή σε πρόσωπο που ενέχεται σε εγκληματική δραστηριότητα, αγοράζει, αποκρύπτει, λαμβάνει ως εμπράγματη ασφάλεια,

δέχεται στην κατοχή του, καθίσταται οπωσδήποτε δικαιούχος, μετατρέπει ή μεταβιβάζει οποιαδήποτε περιουσία που προέρχεται από την προαναφερόμενη δραστηριότητα. Αν ο δράστης ασκεί τέτοιου είδους δραστηριότητες κατ' επάγγελμα ή είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος ή υπότροπος, τιμωρείται με ποινή κάθειρξης τουλάχιστον δέκα ετών, εφόσον δεν συντρέχει περίπτωση βαρύτερης ποινής. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι α) για την αντικειμενική στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, απαιτείται (εναλλακτικά) η αγορά, απόκρυψη, λήψη ως εμπράγματης ασφάλειας, αποδοχή της κατοχής, απόκτηση οπωσδήποτε δικαιώματος, μετατροπή ή μεταβίβαση οποιασδήποτε περιουσίας που αποκτήθηκε με εγκληματική δραστηριότητα και β) για την υποκειμενική στοιχειοθέτηση του εγκλήματος αυτού, απαιτείται δόλος (και ενδεχόμενος) και επιπλέον σκοπός κερδοσκοπίας ή συγκάλυψης της αληθούς προέλευσης της σχετικής περιουσίας ή παροχής συνδρομής (από τρίτον) προς άλλον, ο οποίος ενέχεται σε εγκληματική δραστηριότητα και απέκτησε από αυτή περιουσία, για κερδοσκοπία ή για συγκάλυψη της αληθούς προέλευσης της περιουσίας αυτής. Επίσης το υπόψη έγκλημα προϋποθέτει την προγενέστερη τέλεση άλλου εγκλήματος που συνιστά την εγκληματική δραστηριότητα (βασικό έγκλημα), από το οποίο κάποιος (υπαίτιος ή άλλος) αποκόμισε παράνομα έσοδα (όπως είναι και το χρήμα σε υλική ή άυλη μορφή). Ειδικότερα στο περιεχόμενο του δόλου του δράστη περιλαμβάνεται τόσο η γνώση της αξιόποινης προέλευσης των εσόδων όσο και η γνώση του δράστη της αξιόποινης, πράξης από την οποία προήλθαν τα έσοδα. Όταν δε αυτουργός της πράξης της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα είναι το ίδιο πρόσωπο με τον δράστη του βασικού εγκλήματος, γεγονός που δεν αποκλείεται από καμία διάταξη νόμου (εκτός από την περίπτωση που το πρώτο τελείται με παροχή συνδρομής προς πρόσωπο ενεχόμενο σε εγκληματική δραστηριότητα, οπότε εννοιολογικά αποκλείεται η ταυτοπροσωπία), τα δύο εγκλήματα συρρέουν πραγματικά, αφού πρόκειται για δύο διαφορετικά κατά τα στοιχεία τους εγκλήματα με διακριτή και χωριστή απαξία το καθένα. Η δε σχετική διχογνωμία, που υπήρχε ως προς το ζήτημα αυτό στη θεωρία και τη νομολογία, έχει λυθεί και νομοθετικά με τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχείο δ' εδαφ.α' και β' του ν. 3424/2005, όπου ορίζεται ότι η ποινική ευθύνη για το βασικό έγκλημα δεν αποκλείει την τιμωρία του υπαιτίου και για τις πράξεις των ανωτέρω στοιχείων α, β' και γ' της παραγράφου αυτής (δηλαδή του άρθρου 2 παρ. 1 ν. 2331/1995, όπως αντικ. με το άρθρο 3 παρ. 1 ν. 3424/2005), καθώς και ότι στις περιπτώσεις αυτές ο υπαίτιος (του

βασικού εγκλήματος) τιμωρείται και ως αυτουργός ή ως ηθικός αυτουργός των εν λόγω πράξεων (νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες), αν η τέλεσή τους από τον ίδιο ή από άλλον εντάσσεται στον συνολικό σχεδιασμό δράσης. Ειδικότερα, με τη μεταγενέστερη ποινική διάταξη αυτή δεν θεσπίστηκε για πρώτη φορά, ως προς τον φυσικό ή ηθικό αυτουργό του βασικού εγκλήματος, ιδιώνυμη νομοτυπική μορφή του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, που δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 2 παρ. 1 ν. 2331/1995, ώστε να απαγορεύεται η αναδρομική εφαρμογή της για θεμελίωση του αξιοποίνου, κατά τα άρθρα 7 του Συντάγματος και 1 ΠΚ. Αντίθετα, κατά την έννοια της σχετικής διάταξης, απλώς τάσσεται ως πρόσθετος όρος, για την τέλεση του εγκλήματος του άρθρου 2 παρ. 1 ν. 2331/1995 και από τον φυσικό ή ηθικό αυτουργό του βασικού εγκλήματος, αυτός να είχε εντάξει την τέλεση του σχετικού εγκλήματος (της νομιμοποίησης ...) στον συνολικό σχεδιασμό της εγκληματικής δράσης του. Πρόκειται δηλαδή για διάταξη, η οποία, επειδή θέτει πρόσθετο όρο (επιπλέον εκείνων του άρθρου 2 παρ. 1 ν. 2331/1995) για τον κολασμό του δράστη του βασικού εγκλήματος, είναι ηπιότερη από την προγενέστερη και, κατά το άρθρο 2ΠΚ, έχει αναδρομική εφαρμογή και για τις πράξεις νομιμοποίησης εγκληματικών εσόδων που τελέστηκαν πριν από τη θέσπιση του ν. 3424/2005. Επίσης σημειώνεται ότι, τόσο υπό το καθεστώς του ν. 2331/1995 όσο και υπό το καθεστώς του ν. 3424/2005, ο υπαίτιος πράξεων νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα έτη και, αν, μεταξύ άλλων, ασκεί τέτοιου είδους δραστηριότητες κατ' επάγγελμα, τότε τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών. Στις πράξεις δε αυτές, όταν τελούνται κατ' επάγγελμα, δεν έχει εφαρμογή η πρόβλεψη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχείο δ' εδ. δ' του ν. 3424/2005, κατά την οποία η ποινή που επιβάλλεται στον υπαίτιο του εγκλήματος νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα δεν μπορεί να υπερβαίνει την ποινή που επιβλήθηκε σ' αυτόν ή τρίτο για το βασικό έγκλημα, από το οποίο προήλθαν τα έσοδα (άρθρο 3 παρ. 1 στοιχείο δ' εδ. προτελευταίο). Επομένως, οι εν λόγω πράξεις, όταν τελούνται κατ' επάγγελμα, διατηρούν πάντοτε τον κακουργηματικό χαρακτήρα τους. Τέλος, όπως σαφώς προκύπτει από τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχείο δ' εδ. τελευταίο του ν. 3424/2005 (που ορίζει ότι, σε περίπτωση εξάλειψης του αξιοποίνου ή απαλλαγής του υπαιτίου για το βασικό έγκλημα, αν αυτό τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος, αίρεται το αξιόποινο ή απαλλάσσεται αντίστοιχα ο υπαίτιος και για τις πράξεις που προβλέπονται στο άρθρο 1 στοιχείο β), όταν το βασικό έγκλημα επισύρει ποινή φυλάκισης ανώτερη του ενός

έτους, η εξάλειψη του αξιοποίνου (με παραγραφή ή για άλλο λόγο) του βασικού εγκλήματος ή η απαλλαγή του υπαιτίου δεν επιφέρουν αντίστοιχες έννομες συνέπειες και υπέρ του υπαιτίου τέλεσης του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες.

Περαιτέρω, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας στοιχειοθετεί λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις από τις οποίες προήλθαν τα σχετικά περιστατικά και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής αυτών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Για την ύπαρξη ειδικής αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της απόφασης, που αποτελούν ενιαίο σύνολο. Έτσι, υπάρχει η επιβαλλόμενη αιτιολογία και σε περίπτωση που το σκεπτικό αρκείται σε επανάληψη του διατακτικού της απόφασης, το οποίο, εκτός από τα τυπικά στοιχεία του κατηγορητηρίου, περιέχει και πραγματικά περιστατικά με τρόπο τόσο αναλυτικό και πλήρη, ώστε να είναι περιττή η διαφοροποίηση της διατύπωσης του σκεπτικού της. Ως προς τα αποδεικτικά μέσα, που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο για τη διαμόρφωση της κρίσης του, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο γενικός προσδιορισμός ως προς το είδος τους, χωρίς να απαιτείται αναλυτική παράθεση αυτών ή να διευκρινίζεται τι προκύπτει από κάθε αποδεικτικό μέσο χωριστά ή από ποιο συγκεκριμένο αποδεικτικό μέσο αποδείχτηκε η κάθε παραδοχή. Ακόμη, δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται ποίο βάρυνε περισσότερο για τον σχηματισμό της δικανικής κρίσης. Το δε γεγονός ότι στην απόφαση εξάγονται ορισμένα μόνο από τα αποδεικτικά μέσα δεν σημαίνει ότι δεν έχουν ληφθεί υπόψη και δεν έχουν συνεκτιμηθεί τα υπόλοιπα, ούτε απαιτείται να αιτιολογείται γιατί δεν εξάγονται και εκείνα. Δεν αρκεί, όμως, να περιορίστηκε το δικαστήριο σε τυπική ρηματική αναφορά των αποδεικτικών μέσων ως προς το είδος τους ή σε επιλεκτική εκτίμηση και αξιολόγηση μερικών μόνο από αυτά, αλλά απαιτείται να συνάγεται με βεβαιότητα από την απόφαση ότι αυτό έλαβε πράγματι υπόψη του, συνεκτίμησε και αξιολόγησε το περιεχόμενο όλων

των αποδεικτικών μέσων για τη διαμόρφωση της δικανικής πεποίθησης του. Επίσης δεν αποτελούν λόγο αναίρεσης αιτιάσεις που ανάγονται σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, όπως είναι η εκτίμηση εγγράφων και μαρτυρικών καταθέσεων, η παράλειψη αξιολογικής συσχέτισης των αποδεικτικών μέσων κλπ., αφού σ' αυτές τις περιπτώσεις, με επίφαση την έλλειψη αιτιολογίας, πλήττεται αναιρετικά η ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου για την ουσία της υπόθεσης.

Στην προκείμενη περίπτωση, το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών με την προσβαλλόμενη 1815/2014 απόφαση του, μετά από εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, που προσδιορίζονται ως προς το είδος τους σ' αυτή, δέχτηκε τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : "Η κατηγορούμενη Ε. Β. - Ξ. ήταν υπάλληλος του Ελληνικού Προξενικού Γραφείου στο Σεράγεβο της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης. Την 16-9-2001 της ανατέθηκε από τον έλληνα πρέσβυ η αποκλειστική αρμοδιότητα για την έκδοση στο όνομα υπηκόων του ανωτέρω κράτους θεωρήσεων εισόδου "Shengen" (βλ. κατάθεση μάρτυρα κατηγορίας Γ. - Β. Β.). Για την έκδοση τέτοιων θεωρήσεων προϋπόθεση ήταν η ύπαρξη νόμιμου λόγου αφενός για το ταξίδι και αφετέρου για τη διαμονή στην Ελλάδα ή σε άλλη χώρα του συμφώνου "Shengen", δηλαδή ο τουρισμός ή η νόμιμη επαγγελματική απασχόληση. Σύμφωνα μάλιστα με τις εγκύκλιες οδηγίες ο πιο πάνω νόμιμος λόγος έπρεπε να προκύπτει από δικαιολογητικά έγγραφα, τα οποία θα συνόδευαν υποχρεωτικά τις υποβαλλόμενες σχετικές αιτήσεις. Ειδικότερα η κατηγορούμενη α) προκειμένου να χορηγήσει εμπορικές θεωρήσεις όφειλε να παραλάβει και να ελέγξει τις σχετικές αιτήσεις και επιπλέον απαιτούνταν να παραλάβει και να ελέγξει τις έγγραφες προσκλήσεις από τις ελληνικές εταιρίες ή εταιρίες που είχαν τη δραστηριότητα τους στην Ελλάδα και έγγραφα, από τα οποία να προκύπτει η εμπορική συνεργασία των ελληνικών εταιριών με τις βοσνιακές και αργότερα από το Μάρτιο του 2002 προσαπαιτούνταν πιστοποιητικό του οικείου επιμελητηρίου της περιφέρειας της έδρας της εταιρίας, που προσκαλούσε τα πρόσωπα που αναφέρονταν στην πρόσκληση προς εμπορική συνεργασία και επιβεβαίωση τηλεομοιοτυπικά (φαξ) της ελληνικής εταιρίας ότι πράγματι έχει προσκαλέσει τα συγκεκριμένα πρόσωπα για επαγγελματική συνεργασία, β) προκειμένου να χορηγήσει τουριστικές θεωρήσεις, όφειλε να παραλάβει και να ελέγξει τις σχετικές αιτήσεις και επιπλέον απαιτούνταν να παραλάβει και να ελέγξει υπεύθυνες δηλώσεις Ελλήνων με θεώρηση του γνήσιου της υπογραφής, από τις οποίες να προκύπτει η πρόσκληση βοσνιακής υπηκοότητας προσώπου. Η κατηγορούμενη δεν γνώριζε την τοπική γλώσσα και

το προξενικό γραφείο απασχολούσε ως μεταφράστρια των βοσνιακών πιστοποιητικών μετά το 2001 την Σ. βοσνιακής υπηκοότητας. Η κατηγορούμενη έχοντας αντιληφθεί το μεγάλο ενδιαφέρον πολλών Βοσνίων υπηκόων να μεταναστεύσουν σε χώρες της Δυτικής Ευρώπης, προκειμένου να απασχοληθούν παράνομα, κατά το χρονικό διάστημα από 1 Σεπτεμβρίου 2001 έως την 31 Οκτωβρίου 2001, ενεργώντας με πρόθεση μετά από συναπόφαση με την αλλοδαπή Σ., δύο Αλβανούς καταγόμενους απ' το Κόσοβο αγνώστων στοιχείων ταυτότητας και τους Ελληνικής υπηκοότητας Ν. Ζ., Α. Κ. και Γ. Β., συγκρότησε με τους ανωτέρω και εντάχθηκε ως μέλος με αυτούς σε δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα που αποτελούνταν από τρία τουλάχιστον άτομα (εγκληματική οργάνωση), η οποία επιδίωξε τη διάπραξη των κακουργημάτων α) της πλαστογραφίας με χρήση κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια με σκοπό προσπορισμού περιουσιακού οφέλους στους εαυτούς τους άνω των 15.000 ευρώ και β) της ψευδούς βεβαίωσης με σκοπό προσπορισμού σ' αυτούς αθέμιτου οφέλους άνω των 73.000 ευρώ. Έτσι, οι μεν ανωτέρω Ν. Ζ. και Α. Κ. καταρτούσαν κατά το χρονικό διάστημα από Σεπτέμβριο του 2001 έως τέλος Αυγούστου του 2003 εξαρχής πλαστές αιτήσεις προς το ελληνικό προξενείο στο Σεράγιεβο, με τις οποίες οι αναφερόμενες στο διατακτικό ελληνικές εταιρίες δήθεν προσκαλούσαν στην Ελλάδα τους επίσης αναφερόμενους βόσνιους υπηκόους προς εμπορική συνεργασία θέτοντας πλαστές σφραγίδες και υπογραφές των νομίμων εκπροσώπων των εταιριών χωρίς τη συναίνεση τους καθώς και καταρτούσαν εξαρχής πλαστές βεβαιώσεις των επιμελητηρίων για τις εταιρίες αυτές με πλαστές υπογραφές των αρμοδίων υπαλλήλων, η δε κατηγορούμενη Ε. Β. - Ξ. ως αρμόδια υπάλληλος, που υπηρετούσε στο ελληνικό προξενείο στο Σεράγιεβο, αν και γνώριζε ότι οι Βόσνιοι υπήκοοι δεν πληρούσαν τις νόμιμες προϋποθέσεις και ότι τα έγγραφα, τα οποία της επιδείκνυαν ήταν πλαστά, αυτή ως αρμόδια υπάλληλος του εν λόγω προξενείου χορηγούσε σ' αυτούς ψευδείς βεβαιώσεις εισόδου (Visa) στην Ελλάδα, ενώ ο Γ. Β. είχε ηγετικό ρόλο στη συσταθείσα από αυτούς εγκληματική οργάνωση δίνοντας τις κατάλληλες οδηγίες και κατευθύνσεις για τη διάπραξη των ανωτέρω εγκλημάτων (βλ. καταθέσεις μαρτύρων κατηγορίας Μ. Κ. και Θ. Μ.). Για την έκδοση της κάθε μιας θεώρησης εξόδου εισπράττονταν ως αμοιβή το ποσό των 500 έως 800 ευρώ για τις βίζες μικρής διάρκειας και το ποσό των 1.000 έως 1.500 για τις βίζες μακράς διάρκειας (βλ. κατάθεση Θ. Μ.). Η δράση της εγκληματικής οργάνωσης αποκαλύφθηκε μετά έρευνα, που ακολούθησε την καταγγελία Φιλανδού αξιωματικού στο μάρτυρα κατηγορίας Θ. Μ., που ήταν επικεφαλής της ελληνικής αντιπροσωπείας στη Βοσνία για την αναδιάρθρωση της

αστυνομίας και σύμβουλος στο Βοσνιακό Υπουργείο Δημόσιας Τάξης σε θέματα τρομοκρατίας, για την έκδοση δέκα παράνομων θεωρήσεων εισόδου "Shengen" στο ελληνικό προξενείο. Έτσι αρχικά έγινε έλεγχος στις βίζες αυτές και προέκυψε ότι τα δικαιολογητικά που συνόδευαν τις αιτήσεις έκδοσης τους ήταν πλαστά. Ακολούθως ο Α. Κ. κατονόμασε στο εν λόγω μάρτυρα κατηγορίας ως μέλη της εγκληματικής οργάνωσης, την κατηγορούμενη Ε. Β. - Ξ., τον Ν. Ζ., Γ. Β., τη Σ. και τους δύο Αλβανούς, σύμφωνα δε με τις καταθέσεις της Γ. - Β. Β. και του Μ. Κ. μέλος της οργάνωσης ήταν και ο Α. Κ.. Επακολούθησε η διενέργεια ΕΔΕ, με τα πορίσματα το οποίων επιβεβαιώθηκαν τα παραπάνω περιστατικά, που αποτελούν το περιεχόμενο των μαρτυρικών καταθέσεων των μαρτύρων κατηγορίας Μ. των ΕΔΕ και τις μαρτυρικές καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας Μ. Κ. και Θ. Μ..

Ειδικότερα, σύμφωνα με τα πορίσματα των ΕΔΕ και τις μαρτυρικές καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας Μ. Κ. και Θ. Μ., η κατηγορούμενη από το Σεπτέμβριο 2001 έως και το τέλος Αυγούστου 2003, που υπηρετούσε στο προξενικό γραφείο στην ελληνική πρεσβεία του Σεράγεβο Βοσνίας - Ερζεγοβίνης και ήταν επικεφαλής και υπόλογος του προξενικού γραφείου, βεβαίωσε με πρόθεση ψευδή πραγματικά περιστατικά και δη ότι οι αναφερόμενοι στο διατακτικό ... Βόσνιοι υπήκοοι πληρούν τις νόμιμες προϋποθέσεις, προκειμένου να τους χορηγηθούν θεωρήσεις εισόδου στην Ελλάδα "Shengen" και χορήγησε αυτές, ενώ γνώριζε ότι αυτοί δεν δικαιούνται τέτοιας θεώρησης, καθώς προσκομίστηκαν προς τούτο σε αυτήν εν γνώσει της είτε πλαστά είτε ελλιπή και ανεπαρκή δικαιολογητικά. Πιο συγκεκριμένα, προκειμένου η κατηγορούμενη να χορηγήσει τις εμπορικές θεωρήσεις όφειλε να παραλάβει και ελέγξει τις σχετικές αιτήσεις με τα σχετικά δικαιολογητικά, δηλαδή να παραλάβει και ελέγξει έγγραφη πρόσκληση από την ελληνική εταιρία ή εταιρία που είχε τη δραστηριότητα της στην Ελλάδα και έγγραφα απρ τα οποία να προκύπτει η εμπορική συνεργασία των ελληνικών εταιριών με τις βοσνιακές και αργότερα απ' το Μάρτιο του 2002 προσαπαιτούνταν πιστοποιητικό του οικείου εμπορικού επιμελητηρίου της περιφέρειας της έδρας της εταιρίας, που προσκαλούσε τα πρόσωπα που αναφέρονταν στην πρόσκληση προς εμπορική συνεργασία και επιβεβαίωση τηλεομοιοτυπικά (φαξ) της ελληνικής εταιρίας ότι πράγματι είχε προσκαλέσει τα συγκεκριμένα πρόσωπα για επαγγελματική συνεργασία. Η κατηγορούμενη, όμως, με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση ενός και του αυτού εγκλήματος, βεβαίωσε ψευδώς ότι αναφερόμενοι στο διατακτικό υπήκοοι της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης πληρούν τις προϋποθέσεις χορήγησης βεβαίωσης εισόδου και χορήγησε σ' αυτούς τις

αναφερόμενες στο διατακτικό εμπορικές θεωρήσεις, ενώ δεν πληρούνταν οι ως άνω προϋποθέσεις, δεδομένου ότι τα προσκομιζόμενα σε αυτήν απαραίτητα έγγραφα προς χορήγηση βεβαιώσεων εισόδου είχαν πλαστογραφηθεί από τους Ν. Ζ. και Α. Κ., καθόσον:

α) δεν υπήρχαν έγγραφα εμπορικής συνεργασίας μεταξύ των δήθεν αιτούμενων ελληνικών εταιριών με τις βοσνιακές εταιρίες, β) οι εταιρίες που υπέβαλαν αίτηση - πρόσκληση είναι στην πλειοψηφία τους ανύπαρκτες, όσες δε από αυτές είναι υπαρκτές, φέρεται να έχουν δηλώσει στις αιτήσεις τους αριθμούς τηλεφώνων που είναι ανύπαρκτοι ή ανήκουν σε άλλα πρόσωπα, γ) οι βεβαιώσεις των επιμελητηρίων για τις εταιρίες αυτές είναι πλαστές καθώς αναφέρονται επιμελητήρια που δεν υπάρχουν ή αυτά αναφέρονται με εσφαλμένο όνομα, περιέχουν χονδροειδείς ανορθογραφίες, η σφραγίδα του επιμελητηρίου είτε δεν υπάρχει, είτε είναι δυσανάγνωστη, είτε δεν υπάρχει το όνομα του υπογράφοντος, δ) το έντυπο που απέστειλε το προξενείο τηλεομοιοτυπικά στην αιτούσα εταιρία για να επιβεβαιώσει το αίτημά της μέσω αριθμού φαξ του προξενείου σε πάρα πολλές περιπτώσεις δεν υπάρχει καθόλου καθώς και σε πάρα πολλές περιπτώσεις δεν υπάρχει η εκ μέρους της εταιρίας απάντηση - επιβεβαίωση στο εν λόγω αποστελλόμενο από το προξενείο ή το φαξ επιβεβαίωσης πολλές φορές δεν έχει κάποιο νούμερο ή δεν αντιστοιχεί το αναφερόμενο νούμερο σε εκείνο που περιέχεται στην αίτηση της εταιρίας, ε) σε πολλές περιπτώσεις δεν υπάρχουν ημερομηνίες υποβολής αιτήσεων, στ) είναι γενικευμένο το φαινόμενο της ανορθογραφίας, ζ) σε πολλές περιπτώσεις ο αριθμός του τηλεφώνου ή φαξ της εταιρίας που απευθύνει την αίτηση είναι όμοιο με το τηλέφωνο άλλων εταιριών, η) οι αιτήσεις δεν έχουν στο ειδικό έντυπο την υπογραφή του χειριστή υπαλλήλου, όσον δε αφορά στις τουριστικές θεωρήσεις που χορήγησε η κατηγορούμενη δεν υπάρχουν υπεύθυνες δηλώσεις - προσκλήσεις από την Ελλάδα. Η κατηγορούμενη όμως βεβαίωσε ψευδώς στις σχετικές αιτήσεις των αναφερόμενων στο διατακτικό Βοσνίων υπηκόων, που παραλάμβανε ότι αυτοί πληρούσαν τις προϋποθέσεις για να εισέλθουν στην ελληνική επικράτεια και ότι δικαιούνται θεώρηση εισόδου, ενώ δεν πληρούσαν τις απαραίτητες προϋποθέσεις.

Περαιτέρω, από το ίδιο αποδεικτικό υλικό αποδεικνύεται ότι η κατηγορούμενη, στο Σεράγεβο της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης κατά το χρονικό διάστημα από 1-3-2002 έως Αύγουστο 2003 δρώντας από κοινού με τους Γ. Β., Ν. Ζ. και Α. Κ. μετά από συναπόφαση με αυτούς, με περισσότερες πράξεις, που συνιστούν εξακολούθηση ενός και του αυτού εγκλήματος, από κερδοσκοπία δέχθηκε στην κατοχή της ποσό, το οποίο κατ' ελάχιστο υπολογίζεται στο ποσό των 373.125 ευρώ (1.500 ευρώ X 995 =) 1.492.500 ευρώ. 4) Από την επανειλημμένη τέλεση

του εγκλήματος αυτού και την υποδομή που είχε διαμορφώσει με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης του προκύπτει σκοπός της κατηγορούμενης για πορισμό εισοδήματος και σταθερή ροπή της προς διάπραξη του συγκεκριμένου εγκλήματος ως στοιχείο της προσωπικότητας της. Κατά το προγενέστερο χρονικό διάστημα από Σεπτέμβριο 2001 έως 28 Φεβρουαρίου 2002 η κατηγορούμενη κατηγορείται μεν ότι τέλεσε το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων, πλην όμως δεν κατηγορείται ότι κατά το ίδιο χρονικό διάστημα τέλεσε και το έγκλημα της παθητικής δωροδοκίας, δηλαδή κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα φέρεται να νομιμοποιεί έσοδα χωρίς να δωροδοκείται. Σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν πληρούται η υποκειμενική και αντικειμενική υπόσταση των εγκλημάτων: 1) εγκληματικής οργάνωσης, που τελέστηκε στο Σεράγεβο της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης κατά το χρονικό διάστημα από 1-3-2002 έως Αύγουστο 2003, 2) της ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση με σκοπό προσπορισμού στο δράστη αθέμιτου οφέλους που υπερβαίνει το ποσό των -73.000- ευρώ, που τελέστηκε στο Σεράγεβο της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης κατά το χρονικό διάστημα από το Σεπτέμβριο 2001 έως και το τέλος Αυγούστου 2003, και 3) της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα από κοινού, που τελέστηκε στο Σεράγεβο της Βοσνίας Ερζεγοβίνης κατά το χρονικό διάστημα από 1-3-2002 έως Αύγουστο 2003 και πρέπει να κηρυχτεί ένοχη τούτων, ενώ πρέπει να κηρυχτεί αθώα του τελευταίου εγκλήματος, που φέρεται ότι τέλεσε στον παραπάνω τόπο κατά το χρονικό διάστημα από Σεπτέμβριο 2001 έως 28 Φεβρουαρίου 2002. Περαιτέρω πρέπει να αναγνωριστεί η συνδρομή στο πρόσωπο της κατηγορουμένης της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ. 2 α ΠΚ, που είχε αναγνωριστεί πρωτοδίκως και αποτελεί ευεργέτημα, το οποίο δεν μπορεί να στερηθεί στο δεύτερο βαθμό σύμφωνα με την αρχή της μη χειροτέρευσης της θέσης του κατηγορούμενου (non reformatio in pejus)" Τέλος, απορρίφθηκαν ως αβάσιμοι οι αυτοτελείς ισχυρισμοί της κατηγορουμένης: α) για αναγνώριση στο πρόσωπο αυτής της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ. 2 δ' ΠΚ, και β) για αναγνώριση στο πρόσωπο αυτής της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ. 2 ε' ΠΚ. Στη συνέχεια το Πενταμελές Εφετείο κήρυξε ένοχη την κατηγορούμενη για τις κακουργηματικές πράξεις: 1) της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση, η οποία επιδίωκε την τέλεση των κακουργημάτων α) της πλαστογραφίας με χρήση του πλαστού κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια με σκοπό προσπόρισης συνολικού περιουσιακού οφέλους ανώτερου των 15.000 (ήδη 30.000 μετά τον ν. 4055/2012) ευρώ και β) της ψευδούς βεβαίωσης με σκοπό προσπόρισης συνολικού αθέμιτου οφέλους ανώτερου

των 73.000 (ήδη 120.000 μετά τον ν. 4055/2012) ευρώ, 2) της ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση με σκοπό προσπόρισης στον εαυτό της και σε άλλους συνολικού αθέμιτου οφέλους ανώτερου των 73.000 (και ήδη 120.000) ευρώ και 3) της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, από κερδοσκοπία και με σκοπό συγκάλυψης της αληθινής προέλευσης των εγκληματικών εσόδων συνολικού ποσού 497.500 ευρώ, που δέχτηκε στην κατοχή της για λογαριασμό όλων των συναυτουργών, από κοινού με τους Γ. Β., Ν. Ζ. και Α. Κ. κατ' εξακολούθηση, κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια, όπως οι παραπάνω πράξεις περιγράφονται αναλυτικά στο διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης ως προς τον τρόπο, τόπο, χρόνο και τις λοιπές περιστάσεις τέλεσής τους. Επίσης αναγνωρίστηκε υπέρ της κατηγορουμένης - αναιρεσειούσας η ελαφρυντική περίσταση του άρθρου 84 παρ. 2 περ. α' ΠΚ και επιβλήθηκαν οι ποινές κάθειρξης πέντε ετών για την πράξη της ψευδούς βεβαίωσης και φυλάκισης τριών ετών για καθεμία από τις λοιπές πράξεις και συνολική ποινή κάθειρξης επτά ετών, απορρίπτοντας σχετικό αίτημα μετατροπής της σε χρηματική ποινή.

Με αυτά που δέχτηκε το άνω Πενταμελές Εφετείο, διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 Συντ. και 139 ΚΠΔ, ειδική και εμπειριστατωμένη, αιτιολογία, παραθέτοντας σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία και θεμελιώνουν τα αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία τέλεσης των αξιοποιώνων πράξεων για τις οποίες κηρύχτηκε ένοχη η κατηγορουμένη, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε τα σχετικά περιστατικά και τις νομικές σκέψεις υπαγωγής αυτών στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 13 περ. α' , γ' και στ' , 26 παρ. Ια' , 27, 45, 94 παρ. 1, 98, 187 παρ. 1 και 5, 242 παρ. 1-3 (όπως τροπ. με άρθρο 25 παρ. 1 ν. 4055/2012) ΠΚ, 1 και 2 παρ. 1 ν. 2331/1995 και 3 ν. 3424/2005, που εφάρμοσε, τις οποίες δεν παραβίασε με ευθύ ή πλάγιο τρόπο, δηλαδή στερώνοντας την απόφασή του από νόμιμη βάση. Ειδικότερα, με τις παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης προσδιορίζονται ο τρόπος, ο τόπος, ο χρόνος και οι λοιπές ιστορικές περιστάσεις τέλεσης των πράξεων α) της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση από κοινού με την αλλοδαπή Σ., δύο άτομα αλβανικής καταγωγής και τους Γ. Β., Ν. Ζ. και Α. Κ. για τέλεση κακούργηματικών πράξεων πλαστογραφίας και ψευδούς βεβαίωσης, στην οποία ηγετικό ρόλο είχε ο Γ. Β., β) της ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση με σκοπό προσπόρισης στον δράστη συνολικού αθέμιτου οφέλους

ανώτερου των 73.000 (ήδη 120.000) ευρώ και γ) της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα από κοινού κατ' εξακολούθηση, κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια, για τις οποίες κηρύχτηκε ένοχη και καταδικάστηκε η κατηγορουμένη Ε. Β. - Ξ.. Επίσης προσδιορίζεται και αιτιολογείται πλήρως ο σκοπός αυτής για προσπόριση από την πράξη της ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση αθέμιτου συνολικού οφέλους ανώτερου των 120.000 ευρώ, καθώς και ο τρόπος και ο σκοπός συγκάλυψης της αληθινής προέλευσης των εγκληματικών εσόδων συνολικού ποσού τουλάχιστον 373.125 ευρώ, τα οποία η κατηγορουμένη δέχτηκε στην κατοχή της κατά το χρονικό διάστημα από 1-3-2002 έως τον Αύγουστο 2003, ενεργώντας από κερδοσκοπία και με σκοπό να συγκαλύψει την εγκληματική προέλευσή τους από την πράξη της παθητικής δωροδοκίας κατ' εξακολούθηση, για την οποία έπαυσε οριστικά η σε βάρος της ποινική δίωξη λόγω παραγραφής. Ακόμη, στην προσβαλλόμενη απόφαση περιέχεται σαφής παραδοχή για ένταξη όλων των αξιοποιήσιμων πράξεων της αναιρεσείουσας και των λοιπών εμπλεκόμενων δραστών στον συνολικό σχεδιασμό της εγκληματικής δράσης τους και αιτιολογείται πλήρως η κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια τέλεση της πράξης της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, από κοινού με τους Γ. Β., Ν. Ζ. και Α. Κ.. Αναφέρονται δε αναλυτικά όλες οι περιπτώσεις (συνολικά 995), κατά τις οποίες η κατηγορουμένη, σε σχετικές αιτήσεις υπηκόων Βοσνίας, τις οποίες αυτή παραλάμβανε ως διοικητική υπάλληλος του προξενικού γραφείου της ελληνικής πρεσβείας στο Σεράγιεβο της Βοσνίας με την αποκλειστική αρμοδιότητα να χορηγεί προξενικές θεωρήσεις εισόδου βοσνίων υπηκόων στην ελληνική επικράτεια μετά από έλεγχο των σχετικών αιτήσεων και των αναγκαίων δικαιολογητικών, βεβαίωνε ψευδώς ότι οι αιτούντες είχαν δικαίωμα να εισέλθουν στην Ελλάδα, γνωρίζοντας ότι αυτοί δεν διέθεταν τα προβλεπόμενα νόμιμα δικαιολογητικά για τη χορήγηση θεώρησης εισόδου (visa), εμπορικής ή τουριστικής, και ότι τα επισυναπτόμενα στις αιτήσεις τους δικαιολογητικά είχαν πλαστογραφηθεί από τους Ν. Ζ. και Α. Κ..

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ προβάλλεται η αιτίαση για έλλειψη ειδικής αιτιολογίας, επειδή δεν αιτιολογείται η παραδοχή ότι η αναιρεσείουσα τέλεσε συνολικά εννιακόσιες ενενήντα πέντε (995) περιπτώσεις ψευδούς βεβαίωσης, καίτοι α) από έγγραφα που ήταν αναγνωστά και αναγνώστηκαν (αποδεικτικά χορήγησης αδειών στην αναιρεσείουσα και διαβατήρια αυτής) και β) από καταθέσεις μαρτύρων κατηγορίας προέκυπτε ότι η αναιρεσείουσα ήταν σε νόμιμη άδεια στην Ελλάδα

ή σε συνοδεία διπλωματικού ταχυδρομείου κατά τους χρόνο έκδοσης πεντακοσίων πενήντα τεσσάρων (554) ψευδών βεβαιώσεων του κατηγορητηρίου και δεν μπορούσε αυτή να έχει τελέσει τις σχετικές πράξεις. Ο λόγος αυτός αναίρεσης είναι απαράδεκτος, καθόσον η επικαλούμενη πλημμέλεια ανάγεται σε κρίση για την ουσία της υπόθεσης, και συγκεκριμένα αφορά την αναιρετικά ανέλεγκτη στάθμιση, κατά τη διαμόρφωση του αποδεικτικού πορίσματος, της αποδεικτικής αξίας και σημασίας των συγκεκριμένων αποδεικτικών μέσων από το Εφετείο, ως προς το πραγματικό ζήτημα του αριθμού των ψευδών βεβαιώσεων που χορήγησε η αναιρεσείουσα - κατηγορουμένη.

Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' ΚΠΔ προβάλλεται η αιτίαση για έλλειψη ειδικής αιτιολογίας και έλλειψη νόμιμης βάσης α) επειδή υπάρχει αντίφαση στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης απόφασης ως προς την ουσιαστική παραδοχή του χρηματικού ποσού που δέχτηκε στην κατοχή της η αναιρεσείουσα, καθώς διαλαμβάνεται σ' αυτή ότι το σχετικό ποσό ανέρχεται τουλάχιστον σε 373.125 ευρώ, ήτοι 995 θεωρήσεις εισόδου προς 1.500 ευρώ η καθεμία, ενώ σε άλλο σημείο του σκεπτικού γίνεται δεκτό ότι η αμοιβή που λάμβανε η αναιρεσείουσα για καθεμία θεώρηση εισόδου κυμαινόταν από 500 έως 800 ευρώ για θεωρήσεις μικρής διάρκειας και σε 1.000 έως 1.500 ευρώ για θεωρήσεις μακράς διάρκειας, β) επειδή υπάρχει αντίφαση μεταξύ σκεπτικού και διατακτικού ως προς το ποσό που δέχτηκε στην κατοχή της η αναιρεσείουσα (373.125 ευρώ στο σκεπτικό και 497.500 ευρώ στο διατακτικό) και ως προς το σύνολο των θεωρήσεων εισόδου που αυτή χορήγησε (995 στο σκεπτικό και 816 στο διατακτικό) και γ) επειδή υπάρχει ασάφεια του σκεπτικού, ως προς τον υπολογισμό σε 373.125 ευρώ του αθέμιτου οφέλους από την πράξη της ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση, το οποίο αυτή δέχτηκε στην κατοχή της με την πράξη της νομιμοποίησης εγκληματικών εσόδων και το οποίο προήλθε μετά από ισομερή επιμερισμό του συνολικού αθέμιτου οφέλους από την πράξη της ψευδούς βεβαίωσης, ποσού 1.492.500 ευρώ, σε τέσσερα μέρη, καίτοι δέχεται στο σκεπτικό της ότι τα μέλη της εγκληματικής οργάνωσης ήταν επτά, και όχι τέσσερα. Ο λόγος αυτός αναίρεσης είναι αβάσιμος, καθόσον, ενόψει του γεγονότος ότι κρίσιμο αντικειμενικό στοιχείο για την πρόσδοση κακουργηματικού χαρακτήρα στην πράξη της ψευδούς βεβαίωσης είναι το συνολικό αθέμιτο όφελος που επιδίωξε ο δράστης από την πράξη για τον εαυτό του ή/και για άλλους και άσχετα από την τελική επέλευση ή μη του οφέλους ή από την ολική ή μερική περιέλευσή του στον δράστη ή σε άλλα πρόσωπα, η επικαλούμενη αντίφαση και ασάφεια αφορά πραγματικό γεγονός που δεν ασκεί έννομη

επιρροή ως προς τον κακουργηματικό χαρακτηρισμό των πράξεων της ψευδούς βεβαίωσης και της νομιμοποίησης εγκληματικών εσόδων, αφού, με οποιαδήποτε υπολογιστική εκδοχή, το σκοπούμενο συνολικό αθέμιτο όφελος από την πράξη της ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση, καθεαυτό και ανεξάρτητα από τον τρόπο περαιτέρω επιμερισμού του μεταξύ των τεσσάρων συναυτουργών της πράξης της νομιμοποίησης εγκληματικών εσόδων ή των επτά μελών της εγκληματικής οργάνωσης, ανέρχεται τουλάχιστον σε (995 θεωρήσεις εισόδου, κατά το σκεπτικό, επί 500 ευρώ η ελάχιστη αμοιβή για καθεμία ίσον) 497.500 ευρώ ή σε (816 θεωρήσεις εισόδου, κατά το διατακτικό, επί 500 ευρώ η ελάχιστη αμοιβή καθεμία ίσον) 408.000 ευρώ, δηλαδή ποσό ανώτερο των 120.000 ευρώ, που απαιτείται, για να είναι κακουργηματική η πράξη της ψευδούς βεβαίωσης, ενώ για τον κακουργηματικό χαρακτηρισμό της πράξης της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα δεν τάσσεται ανάλογη προϋπόθεση και δεν ασκεί σχετική επιρροή το μέγεθος των νομιμοποιούμενων εγκληματικών εσόδων.

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Ε' ΚΠΔ, λόγο αναίρεσης αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης. Εσφαλμένη ερμηνεία υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει στον νόμο διαφορετική έννοια από εκείνη που πράγματι έχει. Εσφαλμένη δε εφαρμογή υπάρχει όταν το δικαστήριο δεν έκανε ορθή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν στη διάταξη που εφάρμοσε, αλλά και όταν η παραβίαση γίνεται με πλάγιο τρόπο, δηλαδή όταν στο πόρισμα της απόφασης, που περιέχεται στον συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού και ανάγεται στα στοιχεία θεμελίωσης και στην ταυτότητα του σχετικού εγκλήματος, υπάρχουν ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να μην είναι εφικτός ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση.

Εξάλλου, υπέρβαση εξουσίας που στοιχειοθετεί λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 στοιχείο Η' ΚΠΔ, υπάρχει όταν το ποινικό δικαστήριο αποφάσισε για ζήτημα που δεν υπαγόταν στη δικαιοδοσία του (θετική υπέρβαση εξουσίας) και όταν παρέλειψε να αποφασίσει για ζήτημα, που υπαγόταν στη δικαιοδοσία του και είχε υποχρέωση να αποφασίσει (αρνητική υπέρβαση εξουσίας). Υπέρβαση εξουσίας, που εμπίπτει στη δεύτερη περίπτωση, υπάρχει και όταν το δικαστήριο της ουσίας προχωρεί στην απόρριψη αιτήματος για μετατροπή περιοριστικής της ελευθερίας ποινής σε χρηματική ποινή, παραλείποντας προηγουμένως να ερευνήσει και να εκφέρει αιτιολογημένη κρίση ως προς το ζήτημα αν η μη μετατροπή της ποινής ήταν αναγκαία για να αποτρέψει τον κατηγορούμενο από την τέλεση άλλων

αξιοποιώνων πράξεων.

Με τον πέμπτο λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' ΚΠΔ, προβάλλεται η αιτίαση για εσφαλμένη εφαρμογή των άρθρων 2 παρ. 1 ν. 2331/1995, 3 ν. 3424/2005, 2 ν. 3691/2008 και 2 παρ. 1 ΠΚ, επειδή, κατά τον χρόνο τέλεσης της πράξης της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα (Μάρτιος 2002 έως Αύγουστο 2003), για την οποία αυτή καταδικάστηκε, οπότε, κατά την άποψη της αναιρεσείουσας, δεν ήταν, υπό το καθεστώς του ν. 2331/1995, αξιόποινη η πράξη της νομιμοποίησης εγκληματικών εσόδων από τον δράστη του βασικού εγκλήματος και δεν μπορούσε η ίδια να είναι υποκείμενο αυτής, αφού ήταν αυτουργός των βασικών εγκλημάτων της παθητικής δωροδοκίας και της ψευδούς βεβαίωσης κατ' εξακολούθηση, από τις οποίες προήλθαν τα σχετικά εγκληματικά έσοδα. Ο λόγος αυτός αναίρεσης είναι αβάσιμος, αφού, όπως αναφέρθηκε στην οικεία νομική σκέψη, κατά την ορθή έννοια του άρθρου 2 παρ. 1 ν. 2331/1995, ο φυσικός ή ηθικός αυτουργός του βασικού εγκλήματος μπορούσε να είναι και δράστης του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, η δε μεταγενέστερη και ηπιότερη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 ν. 3424/2005 δεν θεσπίζει για πρώτη φορά, ως προς τον φυσικό ή ηθικό αυτουργό του βασικού εγκλήματος, ιδιώνυμη νομοτυπική μορφή του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, αλλά απλώς τάσσει ως πρόσθετο περιοριστικό όρο, για την τέλεση του εγκλήματος του άρθρου 2 παρ. 1 ν. 2331/1995 και από τον φυσικό ή ηθικό αυτουργό του βασικού εγκλήματος, αυτός να είχε εντάξει την τέλεση του σχετικού εγκλήματος στον συνολικό σχεδιασμό της εγκληματικής δράσης του.

Στο άρθρο 82 παρ. 1 και 3 ΠΚ, όπως αυτές αντικαταστάθηκαν από τις περ. 1 και 2 της υποπαραγράφου ΙΓ' του πρώτου άρθρου ν. 4093/2012 (ΚΝοΒ σελ. 2437, 2584) ορίζονται τα εξής : "1. ... Η περιοριστική της ελευθερίας ποινή που είναι μεγαλύτερη από δύο έτη και δεν υπερβαίνει τα πέντε μετατρέπεται σε χρηματική ποινή, εκτός αν το δικαστήριο με απόφαση του ειδικά αιτιολογημένη κρίνει ότι απαιτείται η μη μετατροπή της για να αποτραπεί ο δράστης από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων...3. Κάθε ημέρα φυλάκισης υπολογίζεται σε ποσό από πέντε (5) ευρώ έως εκατό (100) ευρώ ... Με κοινή απόφαση των Υπουργών Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Οικονομικών μπορεί να αυξομειώνονται τα προβλεπόμενα ποσά μετατροπής των περιοριστικών της ελευθερίας ποινών". Κατά την έννοια της παραπάνω διάταξης, ως περιοριστική της ελευθερίας ποινή, που είναι ανώτερη από δύο έτη και δεν υπερβαίνει τα

πέντε έτη, η οποία μετατρέπεται σε χρηματική, εκτός αν το δικαστήριο με ειδικά αιτιολογημένη απόφασή του κρίνει ότι απαιτείται η μετατροπή της για να αποτραπεί ο δράστης από την τέλεση άλλων αξιοποιώνων πράξεων, νοείται τόσο η ποινή φυλάκισης όσο και η ποινή κάθειρξης. Η ερμηνευτική εκδοχή αυτή συμπορεύεται με το γράμμα του νόμου, όπου προκρίνεται η διατύπωση "περιοριστική της ελευθερίας ποινή", και όχι ο όρος "φυλάκιση", αλλά και με τον σκοπό του νόμου, ο οποίος συνίσταται στην αποσυμφόρηση των φυλακών με πνεύμα σύγχρονης σωφρονιστικής αντίληψης (βλ. σχετική αιτιολογική έκθεση ν. 4093/2012 σε ΚΝοΒισελ. 2484). Παρόμοιος ήταν και ο σκοπός των νόμων 3727/2008 στο άρθρο 16 αυτού, 3772/2009 στο άρθρο η παρ. 3 αυτού και 3811/2009 στο άρθρο 26 αυτού, οι οποίοι προβλέπουν τη δυνατότητα μετατροπής για περιορισμένο χρονικό διάστημα και ποινής κάθειρξης πέντε ετών, συμπεριλαμβάνοντάς την στη φραστική διατύπωση "στερητική της ελευθερίας ποινή" και αναφέροντας ρητά τον όρο "πενταετής κάθειρξη" (βλ. ιδίως αιτιολ. έκθεση ν. 3811/2009 σε ΚΝοΒ σελ. 2923). Εξάλλου, ως βαρύνον κριτήριο για τη μετατροπή της στερητικής της ελευθερίας ποινής σε χρηματική ποινή δεν τάσσεται ο κακουργηματικός ή πλημμεληματικός χαρακτήρας της πράξης αλλά η φύση και η χρονική διάρκεια της στερητικής της ελευθερίας ποινής, η οποία και σε κακουργήματα, όταν συντρέχουν ελαφρυντικές περιστάσεις ή άλλοι γενικοί λόγοι μείωσης της ποινής, έχει ως ελάχιστα όρια φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών ή ενός έτους (άρθρο 83 στοιχ. β' -γ' ΠΚ). Από όσα προαναφέρθηκαν παρέπεται ότι υπόκειται σε μετατροπή και η ποινή κάθειρξης πέντε ετών, καθώς και η συνολική ποινή κάθειρξης, όταν η ποινή βάση αυτής είναι ποινή κάθειρξης πέντε ετών.

Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης η αναιρεσείουσα επικαλείται παραβίαση της διάταξης του άρθρου 82 παρ. 1 ΠΚ, όπως αντικ. με τον ν. 4093/2012, έλλειψη ειδικής αιτιολογίας και υπέρβαση εξουσίας ως προς την απόρριψη του αιτήματός της για μετατροπή της συνολικής ποινής κάθειρξης επτά ετών, η οποία επιβλήθηκε σε βάρος της με την προσβαλλόμενη απόφαση και έχει ως ποινή βάση τη βαρύτερη ποινή κάθειρξης πέντε ετών, που επιβλήθηκε για την πράξη της ψευδούς βεβαίωσης και προσαυξήθηκε κατά ένα έτος από τις ποινές φυλάκισης τριών ετών που επιβλήθηκαν για τις πράξεις της συγκρότησης εγκληματικής οργάνωσης και της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα. Όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση (σελ. 296-297), η αναιρεσείουσα μετά την απαγγελία της συνολικής ποινής υπέβαλε μέσω του συνηγόρου της σχετικό αίτημα, το οποίο απορρίφθηκε με την εξής αιτιολογία "Κατά το άρθρο 82 παρ. 1 εδάφιο γ' του ΠΚ,

όπως η παρ. 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο πρώτο παρ. ΙΓ 1.1. του νόμου 4093/12-11-2012 "Η περιοριστική της ελευθερίας ποινή που είναι μεγαλύτερη από δύο έτη και δεν υπερβαίνει τα πέντε έτη μετατρέπεται σε χρηματική, εκτός αν το δικαστήριο με απόφασή του ειδικά αιτιολογημένη κρίνει ότι απαιτείται η μη μετατροπή της για να αποτραπεί ο δράστης από την τέλεση άλλων αξιοποιώνων πράξεων". Στην προκείμενη περίπτωση η κατηγορούμενη καταδικάστηκε σε συνολική ποινή κάθειρξης επτά (7) ετών και συνεπώς δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της ως άνω διάταξης του ΠΚ για τη μετατροπή της σε χρηματική. Συνακόλουθα πρέπει κατά την πλειοψηφούσα γνώμη τεσσάρων μελών του δικαστηρίου να απορριφθεί το σχετικό αίτημα της κατηγορουμένης. Μειοψήφησε ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου, ο οποίος είχε τη γνώμη ότι έπρεπε να μετατραπεί η ποινή κάθειρξης σε χρηματική ...". Όμως, σύμφωνα με την προαναφερόμενη νομική σκέψη και αφού η ποινή βάση είναι ποινή κάθειρξης πέντε ετών, η συνολική ποινή κάθειρξης επτά ετών, που επιβλήθηκε στην κατηγορούμενη με την προσβαλλόμενη απόφαση, υπόκειται (καταρχήν) σε μετατροπή. Επομένως, το άνω Πενταμελές Εφετείο παραβίασε την ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 82 παρ. 1 ΠΚ, όπως αυτή αντικ. με το πρώτο άρθρο υπό παρ. ΙΓ' περ. 1-2 ν. 4093/2012 και υπέπεσε σε αρνητική υπέρβαση εξουσίας, παραλείποντας να εκφέρει αιτιολογημένη κρίση για την μετατροπή της συνολικής ποινής, σε συνάρτηση με το ζήτημα αν η μη μετατροπή αυτής ήταν αναγκαία για να αποτρέψει την κατηγορούμενη από την τέλεση άλλων αξιοποιώνων πράξεων. Συνακολούθως είναι βάσιμος ο σχετικός λόγος αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' και Η' ΚΠΔ, ο οποίος πλήττει μόνο την απορριπτική διάταξη του αιτήματος μετατροπής της ποινής.

Η ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία αναφέρεται τόσο στην κρίση για την ενοχή όσο και στην κρίση για την απόρριψη αυτοτελών ισχυρισμών του κατηγορουμένου. Αυτοτελείς είναι οι ισχυρισμοί που προβάλλονται στο δικαστήριο της ουσίας κατά τα άρθρα 170 παρ. 2 και 333 παρ. 2 ΚΠΔ και τείνουν στην άρση του άδικου χαρακτήρα της πράξης ή στην άρση στη μείωση της ικανότητας καταλογισμού ή στην εξάλειψη του αξιοποιήσιμου της πράξης ή στη μείωση της ποινής κλπ. Αντίθετα, δεν είναι αυτοτελείς όσοι ισχυρισμοί συνιστούν απλώς νομικά ή πραγματικά επιχειρήματα των διαδίκων ή αρνούνται ή αποκρούουν στοιχεία της κατηγορίας, οι οποίοι, λόγω της φύσης τους, αντιμετωπίζονται με την κύρια αιτιολογία της απόφασης για την ενοχή. Η μη απάντηση του δικαστηρίου σε αυτοτελή ισχυρισμό συνιστά έλλειψη ακρόασης κατά το άρθρο 170 παρ. 2 ΚΠΔ, που επιφέρει σχετική ακυρότητα της ακροατηριακής διαδικασίας και στοιχειοθετεί τον λόγο αναίρεσης από το

άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Β' ΚΠΔ, ενώ, όταν δεν αιτιολογείται ειδικά η απόρριψη αυτοτελούς ισχυρισμού, στοιχειοθετείται λόγος αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ ΚΠΔ. Το δικαστήριο, όμως, δεν έχει υποχρέωση να απαντήσει σε αυτοτελή ισχυρισμό, ο οποίος δεν προβάλλεται κατά τρόπο σαφή, ορισμένο και πλήρη ή δεν προβάλλεται παραδεκτά για άλλον λόγο, ούτε έχει υποχρέωση να διαλάβει στην απόφαση του ειδική αιτιολογία γι' αυτόν.

Κατά το άρθρο 84 παρ. 2 ΠΚ, ελαφρυντικές περιστάσεις, που επισύρουν μείωση της ποινής στο μέτρο που προβλέπει το άρθρο 83 ΠΚ, θεωρούνται ιδίως : α)... ε) το ότι ο υπαίτιος συμπεριφέρθηκε καλά για σχετικά μεγάλο διάστημα μετά την πράξη του. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, για την αναγνώριση της σχετικής ελαφρυντικής περίπτωσης υπό καθεστώς ελεύθερης κοινωνικής διαβίωσης, απαιτείται να αποδεικνύεται θετική ατομική και κοινωνική συμπεριφορά του υπαιτίου, με κριτήριο τη στάση και συμπεριφορά του μέσου συνेतου και νομοταγούς πολίτη, για σχετικά μεγάλο χρονικό διάστημα μετά την αξιόποινη πράξη, ως αποτέλεσμα πραγματικής επίγνωσης από αυτόν των συνεπειών της πράξης του και σταθερού εναρμονισμού του προς τις επιταγές της έννομης τάξης.

Κατά τη συζήτηση ενώπιον του Πενταμελούς Εφετείου η κατηγορούμενη, μέσω του συνηγόρου της, υπέβαλε διατυπωμένο σε γραπτό κείμενο, που καταχωρίστηκε στα πρακτικά (σελ. 3, 5, 150-165) και ανέπτυξε προφορικά τον αυτοτελή ισχυρισμό για αναγνώριση υπέρ αυτής της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ. 2 περ. ε' ΠΚ. Ο ισχυρισμός αυτός, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλόμενης απόφασης (σελ. 202), απορρίφθηκε με την εξής αιτιολογία: "... Τέλος, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι οι αυτοτελείς ισχυρισμοί της κατηγορούμενης: α) περί αναγνώρισης στο πρόσωπο αυτής της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ. 2 δ' ΠΚ, καθόσον... και β) περί αναγνώρισης στο πρόσωπο αυτής της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ. 2 ε' ΠΚ, καθόσον δεν αποδείχθηκαν περιστατικά ενεργητικά θετικής συμπεριφοράς στον καθόλου κοινωνικό βίο για σχετικά μεγάλο χρονικό διάστημα μετά τις πράξεις της, τα δε επικαλούμενα φύλλα αξιολόγησης αναφέρονται στην ενδοπηρεσιακή της συμπεριφορά και δεν συνιστούν κριτήριο για την παροχή του εν λόγω ελαφρυντικού, αφού δεν συνδυάζονται με περιστατικά της εν γένει κοινωνικής παράστασης της κατηγορούμενης". Ο προαναφερόμενος αυτοτελής ισχυρισμός δεν ήταν επαρκώς ορισμένος, αφού δεν περιείχε πραγματικά περιστατικά που απαιτούνται για τη νομική θεμελίωση του και για την ουσιαστική διερεύνηση και τη δικαστική απόφαση της συνδρομής ή μη της σχετικής

ελαφρυντικής περίπτωσης στο πρόσωπο της κατηγορουμένης. Τα πραγματικά περιστατικά που αυτή επικαλέστηκε και είναι καταχωρισμένα στις σελ. 150-165 των πρακτικών, δηλαδή η θετική υπηρεσιακή αξιολόγηση της κατά τα έτη 2002-2005, η επίκληση σχετικών εγγράφων, η συναίνεση της για άρση του τηλεφωνικού απορρήτου και για άνοιγμα των τραπεζικών λογαριασμών της κατά το στάδιο της ανάκρισης, η οικογενειακή κατάσταση της (έγγαμη με δύο παιδιά) και τα ψυχολογικά προβλήματα του γιου της, δεν συνιστούν καλή συμπεριφορά κατά την προαναφερόμενη έννοια της οικείας διάταξης, και κυρίως δεν συνιστούν θετική ατομική και κοινωνική συμπεριφορά που να δηλώνει επίγνωση από αυτή των συνεπειών των πράξεων της και σταθερό εναρμονισμό της προς τις επιταγές της έννομης τάξης.

Συνεπώς, το Πενταμελές Εφετείο δεν είχε υποχρέωση να διαλάβει στην προσβαλλόμενη απόφαση ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία για την απόρριψη του επίμαχου αυτοτελούς ισχυρισμού και ορθά έκρινε ως ανεπαρκή τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά για τη χορήγηση του αντίστοιχου ελαφρυντικού. Συνακολούθως, είναι αβάσιμος ο σχετικός τέταρτος λόγος αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ, για έλλειψη ειδικής αιτιολογίας ως προς την απόρριψη του αυτοτελούς ισχυρισμού αναγνώρισης της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ. 2 περ. ε' ΠΚ.

Κατόπιν αυτών και αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος αναίρεσης για έρευνα, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης μόνο ως προς τη διάταξη που απορρίπτει το αίτημα μετατροπής της ποινής, να απορριφθεί κατά τα λοιπά η αίτηση και να παραπεμφθεί η υπόθεση στο ίδιο δικαστήριο, του οποίου είναι δυνατή η συγκρότηση με διαφορετική σύνθεση, προκειμένου αυτό να αποφανθεί για τη μετατροπή ή μη της συνολικής ποινής της επταετούς κάθειρξης που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα με την προσβαλλόμενη απόφαση (άρθρο 519 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν μέρει την απόφαση 1815/2014 του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, ως προς τη διάταξη που απορρίπτει το αίτημα της αναιρεσείουσας για μετατροπή της συνολικής ποινής της επταετούς κάθειρξης, που επιβλήθηκε σε βάρος της.

Παραπέμπει την υπόθεση, κατά το αναιρούμενο μέρος της, στο ίδιο δικαστήριο που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως, προκειμένου αυτό να αποφανθεί για τη μετατροπή ή μη της συνολικής ποινής.

Απορρίπτει κατά τα λοιπά την αίτηση αναίρεσης.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 22 Ιουλίου 2015.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 18 Φεβρουαρίου 2016.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ